

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka a ve věci

žalobce: **D. T. D.**, narozen XX. XX. XXXX, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice pobytem Ch.,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2020, č. j. MV-179389-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2020, č. j. MV-179389-4/SO-2019 (dále též jen: napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-808-22/ZR-2019

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

(dále též jen: rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Jím bylo dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: zákon o pobytu cizinců) zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8. 1. 2017, sp. zn. 3 T 138/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 9 To 96/2018, odsouzen jednak za přečin neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami dle § 299 odst. 2, odst. 3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku ve spolupachatelství, a to dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu, a pro přečin neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami dle § 299 odst. 2 k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let. Současně byla žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně žalobci dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí a zároveň se mu uděluje výjezdní příkaz s platností 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí není v souladu s přiměřeností rozhodnutí a že správní orgán dostatečně nezkoumal jeho možnou nápravu po propuštění z výkonu trestu a skutečnost podmíněného propuštění žalobce v roce 2016 vůbec nereflektoval. Rozhodnutí o podmíněném propuštění rovněž není ani součástí správního spisu, přestože v něm soud provedl zevrubné posouzení splnění podmínek dle § 88 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) a seznal, že žalobce svým chováním a plněním povinností prokázal polepšení a do budoucna se dá očekávat vedení řádného života. Správní orgán tak zjišťoval skutkový stav vadným způsobem v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když de facto vycházel pouze z popisu rejstříku trestů a odsuzujícího rozhodnutí (více než 5 let starého) a nebral absolutně v potaz aktuální situaci, kterou v důsledku jejího nezjišťování ani zjistit a osvědčit nemohl. Žalobce dále namítal, že správní orgány neprovedly výsledky jeho družky a dětí, z kterých mohly správní orgány zjistit, zda a případně jak aktuální a závažnou hrozbou společnosti žalobce je. Žalobce nyní žije zcela bezúhonným způsobem, stará se o své děti a snaží se být platným členem společnosti, rozhodně se nedá říci, že by byl jakýmkoli nebezpečím pro společnost či dokonce aktuálně a závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. Naopak od propuštění, tedy od 15. 4. 2016, se řádně stará o svou rodinu, vydělává finanční prostředky a žije bezúhonným životem a pro společnost není aktuální hrozbou. Žalobce dále argumentoval tím, že protiprávní činnost nemusí automaticky znamenat narušení veřejného pořádku. Žalobce připustil, že pochybil, avšak za své jednání byl dostatečně stížen nepodmíněným trestem. Otázkou řešenou v nyní probíhajícím řízení musí být to, zda aktuálně je pro základní zájmy společnosti skutečnou a dostatečně závažnou hrozbou. Tato skutečnost nebyla ve správním řízení nijak prokázána.
3. Další žalobní námitkou žalobce brojil proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ve vztahu k otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí neřešil otázku, že žalobcova družka se stará o domácnost a žalobce vydělává finanční prostředky, na kolik jsou děti účastníka řízení na něm závislé atd. Žalovaná pak velmi stroze konstatovala, že správní orgán I. stupně se dostatečně vypořádal s přiměřeností. V situaci, kdy je ale správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil

o to, že rodinné příslušníky účastníka řízení buďto vyslechne, nebo ho jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však v rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje pouze vágní posouzení přiměřenosti rozhodnutí, je toto nedostatečné. Rovněž rozhodnutí žalované, která se s přiměřeností v odůvodnění rozhodnutí nevypořádala, je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a s řadou mezinárodních úmluv a lidskoprávních dokumentů. Žalobce přicestoval do České republiky před více než 10 lety. Během této doby si zde vytvořil silné rodinné, ekonomické a sociální vazby. Má zde svoji rodinu a spoustu přátel. Veškerý jeho rodinný, sociální, kulturní a ekonomický život je tedy již dlouhou dobu spojen s územím České republiky. Ve společné domácnosti se svojí družkou a dvěma dětmi, nadto jedno z dětí nemá na území České republiky svou biologickou matku, neboť ta se o něj nestará. Stará se o něj tedy nevlastní matka, přítelkyně žalobce, pokud by tedy žalobce byl nucen odcestovat, na území České republiky by se o něj oficiálně neměl kdo starat. Správní orgán však tuto skutečnost vůbec neřešil. Jak přítelkyně, tak děti jsou na osobě žalobce silně emočně a sociálně závislí, kdy by případné odloučení mělo fatální zásah do života celé rodiny. Žalobce odmítá, že by se po dobu výkonu musel finančně o domácnost starat jeho přítelkyně, v té době žila rodina převážně z našetřených finančních prostředků, od návratu z vězení žalobce opět zajišťuje rodinu výhradně on. Žalobce namítal, že správní orgány naprosto nedostatečně posuzovaly zájem rodiny, zejména pak jeho nezletilého dítěte na zachování celistvosti rodiny a na straně druhé veřejný zájem.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá žalobní námitky jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. K námitce žalobce, že pobývá ve společné domácnosti se svou družkou a dvěma dětmi, přičemž jedno z dětí nemá na území biologickou matku a neměl by se o něj kdo starat, žalovaná uvedla, že zmiňovaným dítětem je syn žalobce D. D. T., nar. X, který dne X nabyl zletilosti dovršením 18 let věku. Dle žalované není relevantní poukazovat na nutnost péče o dospělého syna, na kterého nedopadá Úmluva o právech dítěte. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta a žádnému z účastníků nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.

Jednání před krajským soudem

5. Dne 6. 5. 2020 proběhlo před zdejším soudem jednání ve věci samé, jehož se zúčastnila zástupkyně žalobce i zástupkyně žalované. Při jednání zástupkyně žalobce setrvala na své argumentaci uvedené v žalobě a uvedla, že úkolem správního orgánu bylo poměření závažnosti spáchaného trestného činu s rodinnými a soukromými vazbami žalobce na území ČR. K tomuto poměření řádným způsobem nedošlo. Nebyly zváženy individuální okolnosti, správní orgány se nedostatečně zabývaly rodinnými vazbami, fungování rodiny, a to k okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dítě žalobce, které dosáhlo na počátku roku 2020 zletilosti, je stále ze strany žalobce vyživovaným dítětem. Správní orgány se nezabývaly tím, zda je pobyt žalobce ve Vietnamu reálný, možnost jeho návratu zpět do ČR a případného získání jiného pobytového oprávnění. Správní orgány se ve vztahu k trestné činnosti zabývaly pouze skutkovou podstatou trestného činu, nezabývaly se motivy a dalšími okolnostmi, které ho ke spáchání trestného činu vedly. Správní orgány hodnotí dobu výkonu trestu jako bezvýznamnou pro proces integrace či pro rodinné vazby. Toto však nemá oporu ve spisu. Správní orgány se nevyžádaly

podklady z výkonu trestu a neví, zda jej rodina ve výkonu trestu navštěvovala. Zástupkyně žalobce poukázala na aktuální judikaturu Nejvyššího právního soudu, dle které je zmíněné poměření provést důkladně. To se však v případě žalobce nestalo. Zástupkyně žalované nesouhlasila s argumenty žalobce a odkázala na napadená rozhodnutí a obsah správního spisu. Dále uvedla, že odkazy žalobce v žalobě na rozhodnutí žalované Komise v obdobných věcech, které se zabývaly narušením veřejného pořádku, na danou věc nedopadají, neboť v nich bylo rozhodováno dle jiného ustanovení. K posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí mimo jiné uvedla, že správní orgány se jí dostatečně zabývaly a vyzdvihla povinnost cizince, aby sám tvrdil pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Ve svých konečných návrzích setrvaly obě strany na svých požadavcích, tj. ze strany žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, a ze strany žalované, aby byla žaloba zamítnuta. V průběhu ústního jednání nebyly předkládány žádné nové listiny ani navrhovány žádné nové důkazy.

Posouzení věci krajským soudem

6. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
7. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
8. Soud vyšel z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že dne 30. 3. 2019 bylo s žalobcem z moci úřední zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to na základě opisu z Evidence rejstříku trestů fyzických osob, který obsahuje informace o pravomocném odsouzení žalobce blíže popsaného v odst. 1 tohoto rozsudku. V průběhu správního řízení byla v bydlišti žalobce provedena pobytová kontrola, z jejíž výsledků vyplynulo, že žalobce bydlí už asi 10 let ve čtyřpatrovém domě v X ulici v Ch., společnou domácnost sdílí se svými syny nyní ve stáří 12 a 18 let. S chodem domácnosti pomáhá žalobcova neteř. V rámci svého výsledku správním orgánem I. stupně žalobce uvedl, že v České republice žije od května roku 1996, celou dobu se živí podnikáním. Společnou domácnost sdílí od roku 2003 ještě s matkou svého mladšího syna, s níž pečuje i o syna staršího.
9. Dle správního orgánu I. stupně bylo jednoznačně prokázáno splnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a proto rozhodnutím ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-808-22/ZR-2019, rozhodl tak, že I. platnost povolení k trvalému pobytu žalobce se ruší dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, II. žalobci se dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí a zároveň se mu uděluje výjezdní příkaz s platností 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval jednak žalobcovým odsouzením za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let a jednak přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
10. Při posouzení této otázky vycházel ze zjištění, že žalobce má na území ČR rodinné zázemí, ale nikdo na něm není pobytově závislý. Přihlédl k tomu, že i přes vytvořené rodinné vazby se žalobce dopouštěl dlouhodobé trestné činnosti, a to úmyslně a ze zjištěných důvodů, přičemž si musel být vědom možnosti, že i jen odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody může jeho rodinné vztahy narušit. Žalobce se

nacházel ve výkonu vazby od 2. 7. 2014 do 15. 4. 2016. Na základě této úvahy dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že dopady rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry žalobce nejsou nepřiměřené.

11. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť v předchozím průběhu řízení nebyl proveden výslech žalobcovy partnerky, a že rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromých a rodinných poměrů žalobce, přičemž ve vztahu k jeho dopadům vůči nezletilým dětem žalobce je i z hlediska Úmluvy o právech dítěte nepřezkoumatelné.
12. Podané odvolání žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 16. 1. 2020, č. j. MV-179389-4/SO-2019 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Dle žalované byl skutkový stav správním orgánem I. stupně zjištěn v dostatečném rozsahu a ke zjištěným skutečnostem bylo rovněž přihlédnuto. Správní orgán vzal v potaz spolužití žalobce s jeho družkou a syny. Žalobce měl možnost v průběhu řízení provedení svědecké výpovědi své družky navrhnout, což však neučinil. Pokud jde o otázku zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně do soukromých a rodinných poměrů žalobce, konstatovala žalovaná, že bylo provedeno vyčerpávajícím způsobem. Konečně, jde-li o dopady rozhodnutí správního orgánu I. stupně do soukromé sféry žalobcových dětí, upozornila žalovaná, že jeden ze synů již nabyt zletilosti, a napadené rozhodnutí tedy nemůže být v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Upozornila rovněž, že to byl žalobce, kdo svou trestnou činností způsobil své odloučení od rodiny a rovněž i zrušení jeho trvalého pobytu je důsledkem jeho úmyslného jednání, za které byl odsouzen. Žalobce má rovněž se svými syny kromě toho možnost realizovat společný život i na území Vietnamu.
13. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
14. Z citace tohoto ustanovení vyplývá, že jeho hypotéza předpokládá kumulativní naplnění dvou podmínek, aby podle něho mohlo být rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince. Prvou z nich je pravomocné odsouzení dotyčného cizince soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let včetně. Druhá podmínka pak spočívá v přiměřenosti takového rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Žalobce ve své žalobě napadl prostřednictvím svých žalobních bodů závěr správních orgánů, že právě v jeho případě byly obě tyto podmínky splněny, ve vztahu k oběma těmto předpokladům.
16. Jako nedůvodné je nutno odmítnout žalobcovo tvrzení, že napadené rozhodnutí nereflexuje, že byl již v dubnu roku 2016 podmíněně propuštěn. Předestat je nutno, že odkazuje-li žalobce ve své argumentaci na ustanovení § 88 tr. řádu, mylí se v identifikaci zákonné normy, neboť úprava institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je obsažena v § 88 tr. zákoníku. Podstatné však je, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobce se nikdy fakticky ve výkonu trestu odnětí svobody reálně nenacházel, neboť podle sdělení Vězeňské služby České republiky ze dne 25. 3. 2019 se pouze od 2. 7. 2014 do 15. 4. 2016 nacházel ve vazbě. Žádné jiné záznamy o jeho věznění nejsou v Centrální evidenci vězněných osob obsaženy. Doba tohoto vazebního stíhání

tedy musela být žalobci započtena do uloženého trestu ve smyslu § 92 odst. 1 tr. zákoníku. Měl-li pak žalobce za to, že rozhodnutí trestního soudu o započtení jeho vazby do doby výkonu trestu odnětí svobody, resp. o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, mohou přinést nějaké podstatné skutečnosti do jeho případu, mohl je sám správnímu orgánu předložit. Ostatně byl již v průběhu řízení zastoupen advokátem. Žalobce to však neučinil.

17. V obecné rovině je pak třeba zohlednit, že bylo-li žalobcovo povolení k trvalému pobytu zrušeno podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, není zřejmé, jaký přínos by mohlo usnesení o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody přinést. Podle § 88 odst. 1 trestního zákoníku může soud odsouzeného „*podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného, a a) odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody, nebo b) odsouzený, jenž nebyl odsouzen za zvlášť závažný zločin a který dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, vykonal alespoň třetinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody.*“ Z citace tohoto zákonného ustanovení je zřejmé, že okolnosti, které zvažuje trestní soud při rozhodování o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, nemají vztah k otázce, zda byl nebo nebyl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let včetně, nebo nikoli, což je relevantní součást hypotézy ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z toho vyplývá, že správní orgány ani neměly důvod samy o sobě se důvody, které vedly trestní soud k rozhodnutí o žalobcově podmíněném propuštění, zabývat.
18. Důvodný není ani žalobní bod, ve kterém žalobce tvrdí, že správní orgány zjišťovaly skutkový stav zcela vadným způsobem v rozporu s § 3 správního řádu, když nebraly v potaz aktuální situaci, ve které se žalobce nachází, neboť nebyly provedeny výsledky jeho družky a dětí, které žádal a jejichž prostřednictvím mohly správní orgány zjistit, zda a případně jak aktuální a závažnou hrozbou společnosti žalobce je.
19. Podle § 3 správního řádu platí: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“
20. Citované ustanovení je vyjádřením zásady materiální pravdy, kterou je správní řízení ovládáno a jež je vyjádřena i v dalších ustanoveních správního řádu, která ve svém souhrnu znamenají, že hlavní procesní tíži při zjišťování skutkového stavu ve správním řízení nese správní orgán. Jedná se tu zejména o úpravu obstarávání podkladů pro vydání správního rozhodnutí, jež dle věty první § 50 odst. 2 správního řádu opatřuje správní orgán, respektive o povinnost správních orgánů zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu uloženou ve větě první § 50 odst. 3 správního řádu.
21. Tato zásada ovšem neznamená, že by byl správní orgán povinen provést ve věci všechny myslitelné důkazy, protože taková povinnost by zatížila správní řízení procesně i ekonomicky neefektivním zjišťováním již objasněných skutečností. Proto druhá věta § 52 správního řádu stanoví, že správní orgán není důkazními návrhy účastníků vázán, provede však vždy ty důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci. Správní orgány tedy nejsou vázány důkazními návrhy účastníků řízení, či snad dokonce jen jejich nijak navenek v průběhu správního řízení neprojevenými představami o tom, jaké důkazy snad měly být

ve věci ještě provedeny, aby byl řádně zjištěn skutkový stav.

22. Zásadu materiální pravdy ve správním řízení pak rovněž není možno vykládat tak, že by správné zjištění skutkového stavu bylo výlučně věcí správního orgánu. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Tato povinnost se promítá nejen do řízení o žádosti (v němž je reflektována nepochybně významněji), ale i do řízení vedeného z moci úřední.
23. Jinak řečeno, měl-li žalobce za to, že ve správním řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu bylo na místě provést výslech jeho partnerky a dětí, bylo v první řadě jeho povinností, aby provedení takového důkazního prostředku rovněž navrhl. Měl tedy správnímu orgánu I. stupně předestřít své tvrzení, které zamýšlí provedením tohoto důkazního prostředku prokázat. To se však nestalo, a to nejen v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, v němž žalobce nic takového nenavrhl ani při svém výslechu, ani po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ale ani v rámci odvolacího řízení. V samotném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se vyskytuje jen věcně nesprávný postesek žalobce, v němž namítá „že *správní orgán měl provést výslech partnerky účastníka řízení, ten jej však považoval za nadbytečný.*“ Zdůvodnění závěru správního orgánu o neprovedení určitého účastníkem navrhovaného důkazu, v konkrétní situaci např. pro jeho nadbytečnost, je podstatnou náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí (k tomu srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), to ale pochopitelně platí jen v situaci, kdy takový důkazní návrh účastník řízení uplatní. Jistě není úlohou správních orgánů, aby ve svých rozhodnutích vysvětlovaly, proč v řízení neprovedly všechny v úvahu snad připadající důkazní prostředky, které však žádný účastník nenavrhl. Při absenci důkazních návrhů ze strany účastníků musí správní rozhodnutí obstát z pohledu shora citovaného § 3 správního řádu, tedy potřebné míry zjištění skutkového stavu, což se v posuzovaném případě stalo.
24. Rozhodly-li správní orgány podle shora citovaného § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, musely objasnit skutkový stav do té míry, kterou stanoví jeho hypotéza. Předmětnou otázku tedy tvoří skutečnost pravomocného odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3 let včetně, a následně posouzení přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobcových, které si jistě také vyžaduje objasňování skutkových otázek.
25. V daném případě správní orgány zjistily skutkový stav věci dostatečně. Předně je třeba konstatovat, že ze žaloby není zřejmé, proč by se měly správní orgány zabývat otázkou, zda žalobce představuje aktuální a závažnou hrozbu společnosti. Tato otázka totiž z hlediska § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců nehraje v daném řízení roli; zákonodárce vytvořil jednotlivé skutkové podstaty pro možnost zrušení povolení k trvalému pobytu tak, aby odrážely jednotlivé druhy jednání, která nejsou na území České republiky natolik žádoucí, že mohou odůvodnit i takový zásah do právní sféry cizince, jaký představuje zrušení povolení k trvalému pobytu. Jedná se o naplnění práva každého svrchovaného státu stanovit podmínky, za kterých na jeho území mohou pobývat cizí státní příslušníci. Není proto zřejmé, proč by konkrétně v případě žalobce měly správní orgány do úvahy brát ještě i další hledisko, které je stanoveno v jiné skutkové podstatě [v daném případě § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců], když k naplnění hypotézy ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců postačí toliko skutečnost jistým způsobem kvalifikovaného odsouzení. Ze stejného důvodu je nepřipadný

odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, který také směřuje k výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, jenž ovšem také není součástí skutkové podstaty § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce jakoby nepostřehl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně se opírá o zcela jiné ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť i jeho tvrzení, že není pro společnost aktuální hrozbou, resp. že protiprávní činnost nemusí automaticky znamenat narušení veřejného pořádku, jsou v daném případě prakticky irelevantní, neboť se vztahují ke zcela jinému zákonnému ustanovení, než podle kterého v jeho případě správní orgány rozhodovaly. Totéž lze uvést o tvrzení, že se správní orgány nezabývaly motivy, které žalobce vedly ke spáchání trestného činu, nic takového rozhodně není úkolem správních orgánů vedoucích řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců Stejný závěr dlužno učinit i o rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, který se vztahuje k rozhodnutí opírajícím se o § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, které se týká důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu pro důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

26. Dovolává-li se žalobce toho, že se „nemohl domnívat, že má správní orgán v úmyslu žádost s tímto odůvodněním zamítnout, nemohl tedy svůj důkazní návrh cíleně směřovat k tomuto prokazování“, uvádí soud, že v daném případě se předně vůbec nejednalo o řízení o žádosti. Žalobce byl oznámením o zahájení správního řízení ze dne 26. 3. 2019, které mu bylo do vlastních rukou doručeno dne 30. 3. 2019, obeznámen s tím, že je zahájeno správní řízení ve věci zrušení jeho povolení k trvalému pobytu ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Byl si tedy této právní kvalifikace vědom a musel si být vědom i okruhu skutečností, které bude správní orgán brát do úvahy, resp. které do úvahy brát s největší pravděpodobností nebude, pokud se o nich bez jeho vlastní procesní iniciativy nedozví, protože se o nich ani dozvědět nemůže. To platí tím spíše, že žalobce byl již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem, tedy kvalifikovaným právním profesionálem. Žalobci v tomto směru nic nebránilo svým vyjádřením či důkazním návrhem vnést do řízení další tvrzení či skutečnosti, ke kterým by dle jeho názoru mělo být přihlédnuto, to však neučinil.
27. Stejný závěr, totiž o nedůvodnosti námítky nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, učinil soud i ve vztahu k otázce zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobcových. Ani v tomto směru totiž nelze konstatovat, že by se správní orgány nezabývaly žalobcovou aktuální situací, respektive že by neřešily, že se „družka účastníka řízení stará o domácnost a účastník řízení vydělává finanční prostředky“, jak je uvedeno v žalobě. Na podkladě obsahu správního spisu je nutno předeslat, že z výsledků provedené pobytové kontroly vyplývá, že o domácnost se stará přinejmenším zčásti i žalobcova neteř K. T. D., tíha zajištění chodu domácnosti tak zjevně neleží výlučně na žalobcově družce. Ze žalobcova výsledku zachyceného v protokolu ze dne 20. 6. 2019 se pak podává, že finanční krytí potřeb domácnosti je zajištěno ze společných peněz (žalobce uvedl, že s družkou a jeho dvěma syny žijí jako manželé, takže potřeby svých synů hradí ze společných peněz; pokud jde o výdaje společné domácnosti, uvedl, že jde asi o 4 000 Kč měsíčně, které platí společně s přítelkyní), nikoli výlučně z jeho prostředků. Ze žaloby citované tvrzení žalobce tedy jednoznačně nenachází oporu ve spisovém materiálu správních orgánů.
28. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z napadeného rozhodnutí je naopak nutno dovodit, že se správní orgány žalobcovými soukromými a rodinnými poměry zabývaly

zevrubně. Problému přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů tak správní orgán I. stupně věnoval plných šest stran svého rozhodnutí. Kvantita sice obecně vzato nemůže nahradit kvalitu, je však dlužno uvést, že právě ty skutečnosti ze žalobcova soukromého a rodinného života, jež zmiňuje v žalobě, byly zohledněny již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Délka žalobcova pobytu na území České republiky, jeho partnerská minulost, otcovství, bydliště jeho rodinných příslušníků, způsob zajišťování obživy, i otázka žalobcova majetku, jsou diskutovány již na straně 2 a 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tato zjištění jsou pak následně zvažována ve vztahu k dopadům vydaného rozhodnutí. Není tedy pravdou, že by správní orgán I. stupně tyto skutečnosti „*vůbec neřešil*.“

29. Rovněž žalovaná se v napadeném rozhodnutí problematikou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobcových poměrně obsáhle zabývá, a to na stranách 5 – 8 napadeného rozhodnutí. Činí tak na podkladě konkrétních námitek, které žalobce uplatnil ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a které jsou zcela shodné s námitkami týkajícími se tohoto problému uvedenými v žalobě (včetně gramatické chyby). Tyto námitky byly v napadeném rozhodnutí obsáhle a přesvědčivě vypořádány a soud se se způsobem jejich vypořádání ztotožňuje. Zejména jde-li o péči o žalobcova syna D. D. T. narozeného v roce ..., jehož matka L. T. H. odešla od rodiny již v době, kdy synovi byly tři měsíce, a toho času je již zpět ve Vietnamu, konstatuje soud, že ten již nabyt zletilosti. Není tudíž důvodné operovat ve vztahu k němu Úmluvou o právech dítěte, neboť ta na něj již nedopadá (čl. 1 Úmluvy o právech dítěte promulgované ve sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb.). Jelikož druhý žalobcův syn by i v případě žalobcova odcestování do Vietnamu mohl být nadále v péči své matky, jež má na území České republiky povolen trvalý pobyt, nevyvstává ani ve vztahu k němu problém nedostatku péče. Soud navíc podotýká, že všichni členové žalobcovy rodiny přinejmenším v době vydání napadeného rozhodnutí byli vietnamskými státními příslušníky a nic jim tedy nebránilo v realizaci jejich rodinného života právě ve Vietnamu, a to i s ohledem na žalobcovy zachované vazby k této zemi (mj. zde má i nemovitý majetek, je součástí vietnamské komunity). Na tom nic nemění ani informace sdělená zástupkyní žalobce během jednání dne 6. 5. 2020, že žalobcův starší syn v mezidobí nabyt české státní občanství. V tom případě se jedná o jeho vlastní rozhodnutí, při němž musel žalobcův syn nepochybně zvážit i to, zda mu popřípadě přivodí nějaké komplikace v soužití s otcem, který již čelil správnímu řízení o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Pokud i při vědomí této skutečnosti si žalobcův syn zkomplikoval vedení společného života se žalobcem, nemůže se této skutečnosti žalobce sám dovolávat ve svůj prospěch. Zcela jistě přitom nebylo povinností správních orgánů předjímat, že žalobcův syn o udělení státního občanství požádá. Podání takové žádosti je výlučně rozhodnutím příslušného cizince a není věcí správních orgánů, aby spekulovali, zda k takovému rozhodnutí určitý cizinec přistoupí či nikoli. Soud navíc připomíná, že dle § 12 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky není na udělení státního občanství České republiky právní nárok. Proto už vůbec nemohly správní orgány v projednávané věci jakkoli zohledňovat, zda bude žádosti žalobcova syna vyhověno. Ostatně, sám žalobce v průběhu správního řízení na podání příslušné žádosti správní orgány nijak neupozornil.
30. Uvedené je možno shrnout tak, že žalobce ve své žalobě, ale ani v průběhu správního řízení netvrdil ani neprokazoval existenci takových skutečností, které by svědčily o jeho poměrech způsobem natolik se vymykajícím z rámce běžných okolností, že by bylo namíste uvažovat o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.

31. Soudu bylo dne 5. 5. 2020 v 17.18 hodin doručeno podání žalobce nazvané „sdělení soudu“. Obsahem tohoto podání je informace o onkologickém onemocnění žalobcovy družky s příloženými lékařskými zprávami z poloviny března tohoto roku. Podle žalobce jde o novou skutečnost, ke které mělo být přihlédnuto v rámci posuzování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů. Toto podání bylo soudcům rozhodujícího senátu předloženo soudní kanceláří až po jednání, na kterém byl vyhlášen tento rozsudek, není je tedy možno konkrétně vypořádat, neboť obsah tohoto podání se nestal předmětem jednání a nebyla o něm informována ani žalovaná (přestože na jednání uskutečněném dne 6. 5. 2020 byla přítomna žalobcova zástupkyně, která nepochybně mohla na jeho existenci a obsah soud upozornit, mimo jiné právě s ohledem na to, že ač obsažené informace pocházejí z poloviny března, soudu byly předloženy odpoledne v den předcházející jednacímu dni a zástupkyně žalobce důsledně projevující procesní diligenci mohla a měla předpokládat, že soudu nemusí být obsah tohoto podání znám). Obecně však je nutno konstatovat, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Zjištění onkologického onemocnění žalobcovy družky v březnu tohoto roku, jakkoli je skutečností negativně ovlivňující život žalobcovy rodiny, do tohoto časového rámce nespadá. Nejedná se přitom ani o žádnou z výjimek připouštějících prolomení ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. Jinými slovy řečeno, soud by k této informaci stejně nemohl bez dalšího přihlédnout.

Náklady řízení

32. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení ten z účastníků, který byl ve věci úspěšný. V řízení byla procesně úspěšná žalovaná, které však coby správnímu orgánu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 6. května 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu